

6-7-с.
264a

15

РАЗУМНОТО УПОТРЕБЛЕНИЕ.

Отговорна.

Вземете думитѣ: здравъ и оздраве. Мнозина отъ васъ взиматъ знанието, като онзи, който отиватъ на забавление, или тамъ, дѣто се продаватъ тѣзи сладкитѣ, пасти. Вие вие влизате въ една сладкарница, ще ви дадатъ една паста, ще я изядете. Втория денъ третиятъ денъ и т.н.т. образувате си единъ навикъ. Питамъ, какво ви припасятъ паститѣ? Не е лошо, но години ти си влизалъ въ сладкарницата и не си поумнѣлъ, а си станалъ по-хилавъ. Питамъ тогава има ли нѣкоя полза отъ тѣзи пасти? Подъ думата полза, азъ разбирамъ да ставашъ по здравъ, да ставашъ по-уменъ и по-добъръ. Подъ думата уменъ разбирамъ издържливъ. И добъръ човѣкъ, разбирамъ издържливъ на всичкитѣ мъчности. Щото въ външната природа вие ще намерите голѣми съпротивления.

Сега имате думата познание, вие се радвате, и мислите, че знаете нѣщо. Всичкитѣ същества мислятъ, че знаятъ нѣщо, но има една друга реална страна, това, което ти можешъ да познаешъ, и което можешъ да направишъ, има разлика. Запримѣръ, вие правите за електричеството, какъ се образува енергията; но ако ви туратъ да приизведете този процесъ, да направите това електричество, не знаете. Напримѣръ, азъ казвамъ, знание, зная това! И вечерно врѣме кажа але пасе! и изведнажъ запала ламбитѣ. Сега вие ще каже е, това не може да бѣде! За умния може, за глупавия не може. Казвамъ: може човѣкъ да носи хиляда килограма. Вие казвате, възможно ли е това нѣщо? За силния човѣкъ е възможно, за слабия е нѣщо невъзможно. Сега въпросътъ възможно и невъзможно, е относителенъ. Сега да обясна. имате една относителна математика, докато вие не се запознаете съ нея; имате напримѣръ числото едно 1. Това число е залъгалка, количествено число е. Онзи, който е скрилъ, казва: едно, единъ човѣкъ, единъ камѣкъ, единъ кракъ, едно слѣнце. 1. Но казвамъ ¹ — имате и 2. ² — 3. ³ ⁴ ⁵ ⁶ ⁷ ⁸ ⁹ ¹⁰. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10, какво ще бѣде крайното число? Имате послѣдното 9. 10. Сега тукъ имате единица 1. и това е единица ¹ ². По какво се отличаватъ тѣ? Въ количественитѣ числа, ще кажете, че едната единица е частъ отъ едно цѣло. Но какъ може една единица да бѣде частъ отъ едно цѣло? Какъ може да бѣде едното частъ отъ едното? Да кажемъ имате една ^{частъ} ~~единица~~ неделима въ вашия умъ, но умствено вие може да раздѣлите всѣка една малка частъ. Всѣка една частъ вие можете да раздѣлите на атоми, може да я раздѣлите на хиляди части въ ума си. Вие атомъ не сте виждали, и ученикѣ хора не са виждали атоми, и молекулитѣ не са виждали. Тѣ са нѣща, не че не съществуватъ, но каква е формата на една молекула? Нѣщата ставатъ видими, кога? една идея става понятна за човѣка, само тогава ^{когато имашъ два} ^{възгледа за нея.}

Щомъ остане тя сама въ ума ти, тя е невидима тази идея, или нѣкой прѣдметъ, ако имашъ само едно прѣдставление заради нея. Това не е прѣдставление въ театъра. Въ едно прѣдставление колко души илизатъ? Въ едно прѣдставление има само една главна роль, а всички други какви са? Допълнения на тази главна роль. Значи ролята е една а допълненията много. Значи, тази единица вие може да я разберете само съ закона на двѣтѣ. Двѣтѣ е което обяснява какво нѣщо е единицата. Слѣдователно, ако вие искате да имате нѣкой приятелъ, цѣло число ли ще имате вие тогава. Една втора сте. Искате да ядете, цѣло число ли сте? Казвате, трѣбва ми единъ хлѣбъ. Вие цѣло число ли сте? Какъ ще разрешите въпроса? Двѣ е законътъ, който разрешава. Това число 1. едно е количество, по кой начинъ може да го прѣдставите? Ако и хлѣбъ, числото двѣ ще ви покаже, какъ може да вземете хлѣба. Тѣй въ дадения случай числото 2, това са златнитѣ пари, които имате. Имате една златна монета, числото 2, имате два лева, искате единъ хлѣбъ, непрѣменно трѣбва да извадите двата лева отъ джоба си, и да ги дадете, и тогава единицата ще бѣде на ваше разположение, и силата на тази единица ще бѣде на ваше разположение, и може да се ползувате. Но ако вие не извадите двата лева, тѣ нѣма да иматъ отношение къмъ васъ. Затова това число 2. е важно къмъ числото едно. Сега въ битието тѣй както са наредени числата 1, 2, 3, до 9. това не са цѣли числа. Това са дробни числа.

Питамъ сега, кои са правилата да имашъ Бога на своя страна? И какъ ще го имашъ? Богъ е едно същество недостъпно! Всички тия планети и слънца Той ги е направилъ, и ти искашъ сега да привлечешъ Неговото внимание. Това Същество, което не се нуждае отъ нищо, какъ ще го привличашъ? По човѣшки говоримъ. У васъ има едно желание да обърнете вниманието на Бога; какъ ще го обърнете? Ако сте съ зрение, знанието ви ни петъ пари не струва; сила да имате, силата ви ни петъ пари не струва. Око е до цѣнностъ, пакъ не може. Съ какво ще го привлечете? /умътъ не може, волята не може, оставатъ чувствата// нали Богъ казва: сине мой, дай ми сърцето си! Ама това хората го казватъ. Като са го казали хората, трѣбва да знаете, какво означава. Въ свѣта има голѣмо разнообразие, за да обяснишъ половината, казва се половина отъ нѣщо, защото свѣтътъ не е еднообразенъ. Единицата е половина отъ нѣщо. Азъ ви давамъ, това е единъ законъ. Тѣй както са поставени дробитѣ, това е единъ законъ. Ако разбирате качествата на тѣзи числа, да имате всичкитѣ тѣзи възможности. Вие имате правила на всички възможности. 1, 2, 3, 4 това са все възможности. Тукъ въ числото едно може да седи единъ талантъ, или искате да станете нѣкой търговецъ, нѣкой виденъ проповѣдникъ. Долнитѣ числа опрѣдѣлятъ, тѣ са срдотвата мощнитѣ сили, чрезъ които вие можете да добиете. Едно е само символъ на нѣщата; половина е една велика ^{истина} скрита нѣкадѣ. Казвате числото 2. Числото 2. е най-мощното число въ свѣта! Числото 2. е врата, презъ която ти можешъ да влѣзнешъ и излѣзнешъ.

То е пакъ мощното число, съ което ти можешъ да работишъ.

Та казвамъ, сега трѣбва да имате една ясна прѣдстава, за да може да използвате силитѣ на числата. Да допуснемъ, вие имате едно чувство незадоволено у васъ, но не може да си опрѣдѣлите, отъ какво произтича недоволството. При чувствата, при сегашнитѣ условия, и животнитѣ иматъ еднотокова чувство, бутнете една пчела или мравка или каквото и да е животно, тѣ се докачатъ, у тѣхъ се заражда едно чувство на недоволство. Ако бутнешъ пчелата нѣкадѣ, и я спрешъ въ нейната работа, веднага у нея се заражда едно чувство на недоволство, веднага тя ще подскочи, ще каже: азъ имамъ работа, и ще те ужили. И вие минавате по пътя, нѣкой не ви дава почитъ, вие се докачате. Питамъ на какво основание вие се докачате. Кои са причинитѣ, които васъ заставятъ да се докачате? че не ви е поздравилъ нѣкой? Допуснете, че вие се докачате, че нѣкой не ви е поздравилъ, и той се докача, че и вие не сте го поздравили. Тогава и двамата се докачате, защото не сте се поздравили единъ другъ. Тогава въпросъ е кой да поздрави по-рано, и кой по-късно? Сега питамъ подъ думата докачание, каква идея се крие? Можемъ да обяснимъ чисто отъ обективния свѣтъ, значи, този човѣкъ е миналъ покрай васъ и е бутналъ вашето честолюбие, и ви е наранилъ. Или миналъ е тѣй, че е охлузилъ вашата аура, и вие казвате: нарани ме този човѣкъ. Напримѣръ, азъ нося бастунъ и ви ударя по рѣката, но вие сте недоволенъ. Защо? Не ви пипамъ мекичко рѣката, но ви хлопвамъ съ своя бастунъ, и вие сте недоволенъ отъ това хлопване. Значи въ докачанието има това, този господинъ който е миналъ, не ви е поздравилъ, той те е видѣлъ отъ далечъ, и се прѣструва, че нѣте вижда, казва, нѣма да го поздравя! Върви той и се прѣструва, а той те е видѣлъ отъ далечъ, и ти го очаквашъ, и като очаквашъ, ти излизашъ навѣнка, а той си обръща гърба. И те хлопне тѣй, и ти се докачашъ. Този ударъ или тази мисль е произвѣла единъ ударъ върху твоего честолюбие. Тогава какъвъ е цѣрътъ? Единъ грамъ дървено масло, ще намажешъ болното мѣсто съ малко памукъ ще прѣвържешъ раната, така ще носишъ единъ день, и на втория день, всичко това ще бѣде здраво. Или въ какво с еди дървеното масло? Този приятель ще каже: извинете, а нѣкой пътъ той ще скрои нѣкой кюлафъ, ще каже, ще ме извините, азъ минахъ онзи день, болеше ме корема, едва се държахъ, но ще ме извините. И туку изведнажъ той те намазва отъ горѣ съ дървено масло. Ти се отпуснешъ, веднага болката изчезне, и двамата се хванете подъ рака, и си говорите приятелски. Сега ще дойдатъ двана моралисти, ще кажатъ. има ли право този човѣкъ да лъже, да казва, че го болѣло корема, когато ни най-малко не го е болѣло. Тѣзи моралисти казватъ: не е право той да лъже, че го е болѣло корема, когато не го е болѣло, да си каже истината! Кажете ми сега вие, имате ли право вие да лъжете? Щомъ той каже, че го е болѣло корема, ще повѣрвашъ, че го е болѣло корема. Щомъ ти не вѣрвашъ на думитѣ му и се докачашъ, ти ще докачишъ и своя приятель.

Щомъ не вѣрвашъ на думитѣ му, и ти го докачашъ по сѣкия начинъ. Той те убидилъ е веднажъ, но ти като не му вѣрвашъ, ти на приятеля си не си сѣдия. Ако ти не вѣрвашъ на думитѣ му, ти си го обидилъ. Тогава ти не си човѣкъ, ти си сѣдия. Та въ природата сѣществувва единъ законъ, дѣто лъжата е невъзможна. Да допуснемъ ти искашъ да кажешъ нѣкому нѣщо, ама нѣмашъ ни петъ пари ва джоба си, но като бръкнешъ намиращи 10 златни монети. Като каже този приятелъ, че го е болѣло корема, като дойде, тогава не го е болѣло корема, но сега веднага го свие, и ти ще трѣбва да му помогнешъ. Слѣдователно, има единъ свѣтъ, дѣто каквото каже човѣкъ и става. Ще каже нѣкой, а каквото искамъ ще стане. Трѣбва да знаете, че има единъ свѣтъ, дѣто каквото кажете, тъй ще стане. Та когато казва Христосъ, за всѣка празна дума, която хората казватъ ще дадатъ отвѣтъ, значи, тази празна дума ще се реализира; а щомъ се реализира, тогава частъ отъ енергията, ^{на} ~~хри~~ природата ще се изразходва. На единъ романски попъ, казалъ му нѣкой единъ анегдотъ, наскоро се е случило, казалъ му, че нѣщо ще му каже, но много важно нѣщо, Той си турилъ главата прѣзъ прозорѣца навънъ, но пада му килимъявката, това било въ трена. Казватъ му че има една дръжка горѣ въ трена, дърпа я той, трена спира, иде кондуктора, пита, какво е станало? Казва попа, шапката ми падна! Даватъ му шапката, но го глобяватъ съ една голѣма глоба, че спрѣлъ трена за една шапка. Ти ще хванешъ рѣчката, ще спрешъ трена, но като дойде кондуктора, ще платишъ глоба. Съ това искамъ да обясна едно противорѣчие. Вие искате да дѣйствувате както искате. Сѣществувва една свобода, но тя е разумна, ако вие постапвате разумно съ природата. Ако вие дѣйствувате разумно въ сѣгласие съ природата, и тя е сѣгласна съ васъ, но ако вие хванете тази рѣчка, както този романски попъ спирате трена за вашата килимъявка, този попъ какво трѣбваше да прави? Най-малкото той трѣбваше да си извади килимъявката, и да изложи голата си глава навънка отъ прозорѣца, че нищо да не му пада. Слѣдователно, когато ти ще изложишъ главата си на трена, на прозорѣца на природата, трѣбва да махнешъ килимъявката отъ глава си. Какво е килимъявката? Нашитѣ прѣвзети идеи и теории. Ще снемешъ своята теория, ще снемешъ и своитѣ прѣвзети идеи, ще ги оставишъ долу, и ще останешъ безъ теории. Въ даденъ случай може и безъ килимъявка. Нали може безъ теории. Въ даденъ случай кой имъ е далъ килимъявката. При дадени условия при владиката да се яви безъ килимъявка, тъй гологлавъ не може; офицерътъ въ своята рота да се яви безъ шапка не може. Веднага той ще се глоби, ще бѣде уволненъ. Или да се яви офицеръ по бѣли гащи, какво ще го считатъ? Веднага ще го считатъ ненормаленъ. Или тъй професорътъ да се яви? Но питамъ сега, ако единъ професоръ иде на банята съ своя новъ костюмъ и влѣзне въ басейна така, какво ще го считатъ? Ако той влѣзне необлеченъ въ аудиторията, ще го считатъ за смахнатъ, но ако влѣзне облеченъ въ басейна, пакъ ще го считатъ смахнатъ. Тогава дѣ е нормаленъ? При сегашнитѣ условия схващания, това е единъ прѣходенъ периодъ.

Значи, нѣщата трѣбва да бѣдат много разумни.

И прави сж. Значи, професорътъ трѣбва да се облече. и въ вто ия случай, въ банята той трѣбва да се облече. споредъ правилата, както е прието тамъ. Защото банята не се нуждае отъ дрехитѣ му, и отъ обличане не се нуждае той. И азъ не се нуждаю отъ обличане, но се нуждаятъ външнитѣ хора. Или въ природата обличането какво е?

Сега идемъ до единъ сложенъ въпросъ. Кога се обличатъ хората? Когато ти искашъ да бѣдешъ виденъ отъ ^{природата,} ~~хората~~ ти си се облѣкълъ. Въ природата голъ като си, никой не може да те види. И въ природата има голи хора, но шомъ си голъ необлеченъ, ни гласъ ни слушание. Нѣма нито хора, нито ангели, ти самъ за себе си ходишъ. Обаче, шомъ искашъ да те видатъ хората, ти трѣбва да се облечешъ. Излѣзнешъ ли съ своя халатъ, веднага ще те считатъ за ненормаленъ. Но ти въ природата не можешъ да бѣдешъ, необлеченъ. Тамъ ще бѣдешъ голъ само за себе си. А за другитѣ ще останешъ невидимъ. Та казвамъ, ние сме длѣжни, всѣки, който е прилѣзъ известна форма, каквато и да е тя, той има вече известно задължение къмъ скръжащата срѣда. Подъ срѣда, разбираме къмъ всички проявени хора. Има редъ правила, какъ трѣбва да постапвашъ тамъ, ти не можешъ да кажешъ тамъ, азъ съмъ свободенъ да правя каквото си искамъ. Ти прѣди да си се проявилъ можешъ да правишъ каквото искашъ, а шомъ станешъ видимъ, тогава ти вече трѣбва да имашъ правилни отношения. Та това е една максима, която трѣбва да имате въ ума си, при сегашнитѣ ваши условия, тъй както сте, какво трѣбва да правите? Трѣбва ви едно познание да сведете живота си до ония елементарни понятия, или до ония елементарни възможности, или до елементарни потребности, които имате. Да допуснемъ нѣкой отъ васъ му се ревне, той иска да излѣзне въ обществото, трѣбва да се облече хубаво. Бие може да четете, че Сократъ е ходилъ малко неглидже като философъ. Сократъ е ходилъ неглидже, той не е билъ богатъ човѣкъ не е разполагалъ съ ^{много} срѣдства, билъ е беднякъ, слѣдователно, е носилъ много простички дрехи. А неговитѣ ученици подражавали учителя си. Но той отъ не май кѣдѣ, искалъ е да има хубави дрехи, но; даже въ Атина кати билъ веднажъ, той поискалъ отъ единъ богатъ човѣкъ пари на даемъ, но той не му далъ нищо. Другъ му казалъ, толкова те уважаватъ хората, защо не ти даватъ пари? На просяцитѣ даватъ пари, на тебе не даватъ, му казалъ другъ. Сократъ казалъ: тѣ на просяцитѣ даватъ, защото просящи ще станатъ, а понеже тѣ философи никога нѣма да станатъ, на философитѣ не даватъ. Ако хората ще станатъ като васъ, тѣ ще дадатъ нѣщо, но понеже тѣ нѣма да станатъ като васъ, тѣ нищо нѣма да ви дадатъ. Сега, умиятъ Сократъ не се е доначилъ, или казано на вашъ езикъ, този човѣкъ има философски разбирания, уменъ е, казва, той не е длѣженъ да ми даде на менъ пари, защото нѣма никакво отношение къмъ менъ.

Сега, какво разбирате вие подъ думата отношение? Отношението всѣкога разбира, има една наклонена площъ. Непрѣменно този, отъ когото азъ искамъ нѣкакво отношение къмъ менъ, той трѣбва да седи малко по-високо. Тукъ имате А.м.Е. Имате една обща площъ, върху която се дѣйствува. Ако азъ

съмъ поставенъ върху А. тази линия, която дѣйствува, непрѣменно А. ще има отношение къмъ В. А. ще дѣйствува къмъ менъ. Но представете си, че азъ съмъ на мѣстото при А. горѣ, а А. е на мѣстото В. долу. Тогава има друго отношение вече. В². В¹. може ли да ~~дѣйствува~~^{дойде} при А. Не може. Има нѣща въ свѣта, които сж невъзможни. Запр. единъ човѣкъ който нѣма зрителни органи, може ли да възприема свѣтли ната? Не може. Или да допуснемъ единъ човѣкъ, който нѣма стомахъ, може ли да приема храната?

Значи, устата сж едно отношение, очитѣ, рацѣтѣ, прѣститѣ, това сж все отношения. Сега вие сте изгубили отношенията на нѣщата. Нѣкой път изисквате нѣкои работи, за които нѣмате отношение. Запримѣръ искате да ви обичатъ. Та отъ кѣдѣ на кѣдѣ, имате ли отношение. Искате да ви обичатъ специфично, не всички да ви обичатъ, но нѣкои отъ васъ искате специфично нѣкой да ви обича. Е, кой е той нѣкой, който непрѣменно да ви обича? Че вие вече сте обичани. Този Единиятъ Той ви обича. Защо сте недоволни отъ това. Майка ви, която ви е носила на своитѣ рацѣ, тя ви е обичала, защо сте вие недоволни отъ тази любовъ, а търсите друга нѣкоя любовъ? Баща ви е билъ, вториятъ, който ви е обичалъ, братъ ви е билъ третиятъ, сестра ви е четвърта: та защо сте недоволни отъ тази любовъ? И търсите друга нѣкоя любовъ? Вие ще кажете че сжествува единъ великъ законъ въ свѣта, сжес ува друга нѣкоя любовъ. Какъвъ законъ сжествува. Когато рѣкитѣ се вливатъ въ нѣкое езеро, езерото лобива нѣшо, но рѣкитѣ какво придобиватъ?

Сега азъ ви представямъ една възможностъ, въ моя умъ какъ селатъ нѣщата. Азъ нѣша, които сж невъзможни, по слѣдующитѣ съображения. ^{вие искате} допуснете, че нѣкой човѣкъ да ви обича васъ нали? И той може да ви обича. Но представете си, че той е единъ голѣмъ изворъ, който тече, а вие отивате съ една малка чашка, и искате да спрете всичкото течение, да иле въ чашата ви. Вие не сте въ състояние да направите това. Тя трѣбва да се прѣлива и мичава нататѣкъ. Защо вие се локчате отъ това? Вие казвате: тукъ трѣбва да сели въ моята чаша. Т^в е когато вие искате нѣкой да ви люби и само за васъ да мисли. Вие искате такова нѣшо. Че дѣ ви е философията? Вие на 20 вѣкъ, които сте свършили университетъ, дѣ ви сели философията? Не само вие, но и другитѣ философи като васъ, дѣ ви е философията? Тогава положението е друго. Тази обичъ, която искате вие, тя спада не къмъ едно положение, което е въ природата, но спада къмъ едно изкуствено ^{състоя} ~~порѣжение~~, както влиянието на тия розови масла. Да кажемъ отъ 3 хиляди килограма рози, колко розово масло ще има? /единъ клгр./ . Значи, отъ 3 хиляди клгр. ще извадите есенцията да имате съ себе си. ^{богатството}

Но сега ще се повърнемъ къмъ този изворъ. Вие не трѣбва да се спирате върху любовта, да съберете въ ашата си. Но отъ този изворъ, трѣбва да впрѣгнете извора на работа. Да произведете свѣтлината, за да разберете смисъла на Любовта. Този човѣкъ, който мязе на единъ голѣмъ изворъ, трѣбва да го впрѣгнете на работа,

да образувате единъ голъмъ каналъ, и слѣдъ това да извадите онази енергия, която е скрита въ това течение, - да образувате свѣтлина, и да вземете една хубава книга и да четете; и това, което ще придобиете отъ книгата, да ви произведе една вътрѣшна радостъ. Само по този начинъ вие можете да въпрѣгнете любовта на онoва същество, което ви обича. И само по този начинъ ще ви обича, ако състеразуменъ. А по първия начинъ, ако искате да го въпрѣгнете, да го съберете въ една чаша, вие всѣки денъ ще имате стълкновения, спорове, недоразумения.

Та ще образувате свѣтлината, свѣтлината ще образува знанието. Да обичашъ нѣкого, значи, ти трѣбва да разбирашъ неговото естество, да се ползувашъ отъ неговото знание. Онзи, който трѣбва да те обича, той трѣбва да е ученъ човѣкъ. Ти по-ученъ отъ него не можешъ да намѣришъ. И по-силенъ отъ него не можешъ да намѣришъ, и ти трѣбва да бъдешъ готовъ да приемешъ нѣщо отъ неговото знание, отъ неговата сила, и да го оцѣнишъ. Не разбирашъ ли така въпроса, това същество ще ти даде такива педагогически уроци, които ще ги помнишъ за дълги години. И ще се оплаквашъ отъ нѣкакво си неразбиране, нѣкакво си разочарование. Това са празни забавления, цигански разprávия, биене на тъпанъ. Сега азъ ви говоря за вътрѣшните процеси на природата, не ние какво вършимъ, какъ ние разбираме нѣщата, но има едно разумно разбиране. По нѣкой път вие сами влизате въ противорѣчие съ себе си. Запримѣръ, усъмните се въ себе си, и слѣдъ като се усъмните, нѣщо ви наказва. Усъмните се, и тогава какво чувствувашъ? Една тояга има на общо основание, нѣщо те налага. Ти ходишъ, прѣвивашъ се, насамъ, нататъкъ, нѣщо те налага, и най-послѣ трѣбва да се извинишъ прѣдъ себе си. Казвашъ: не направихъ добръ. Шомъ кажешъ: не направихъ добръ! Ти се извинявашъ прѣдъ това същество въ себе си. Казвашъ: ще ме извинишъ. И то ти казва тѣй, маха съ рака. Сега това не е ли една истина? Има ли нѣкой, който да не е пердашенъ. Това са процеси. Сега обяснявамъ ви една истина. Та вие не може да се избавите отъ това. Нѣкой казва: мога да правя каквото искамъ. Можешъ да правишъ каквото искашъ, но и онзи може да прави каквото иска. Значи, и ние въ себе си имаме едно същество, което всѣкога е разумно. Ние се проявяваме, а то съществува. И когато ние кажемъ, че искаме да имаме отношение къмъ него, и му кажемъ: ти кой си, ти какво можешъ да направишъ? То казва: има нѣщо, което мога да направя. Мога да ви наложа по всичките правила. И да почне тогава. И ти кажешъ: стига вече! Нали нѣкой отъ васъ казватъ: ей, дотѣгна ми, измачи ме! Е, кой ви измачи? Това разумното същество, то ви мачи васъ. И сега казвате: какъ е възможно, това разумното същество да мачи? Е, какъ е възможно вие глупавото същество да го мачите? Умното същество никога не позволява глупавото да го мачи. Едно правило въ природата има. Всичко може да стане, но едно умно същество никога не позволява на глупаво същество да го мачи! И слѣдствие на това има едно отражение въ дѣйствиата на природата.

Природата като е умна, щомъ направилъ ~~и~~ една неестествена постъпка, има контрибуции. Въ момента още, веднага, не слѣдъ въкове, тя не чака. Та казвамъ, тѣзи противорѣчия, които съществуватъ въ васъ, това сж разумнитѣ закони ватрѣ въ природата. Или разумнитѣ същества, които седатъ по-висока отъ васъ, които иматъ всичката добра воля въ васъ. Щомъ вие искате да постъпате съобразно нейнитѣ правила, тя всѣкога ще бѣде на ваше разположение. Но щомъ прѣстъпите едно отъ свещенитѣ

правила, и тѣ си иматъ свои мѣрки. Питамъ сега, кой отъ васъ, ако дойде едно дете, че ви мушне съ ножъ, ще дадете ли то да ви мушне. Ако ви мушне веднажъ какво ще правите? втори пътъ ще дадете ли да ви мушне? Най-първо това дѣте, което иска да ви мушне, вие ще го ритнете съ кракъ, и то ще отхвъркне на 10 крачки отъ васъ. И ако това дѣте се опита 10 пати да ви мушне, то ще разбере, че насрѣща си има единъ силенъ човѣкъ, когато не може да мушне.

Та несполукитѣ въ живота на всички хора се дължатъ на това ватрѣшно противорѣчие. Ако човѣкъ е господарь на положението си, той не може да бѣде въ противорѣчие съ себе си; щомъ е въ противорѣчие съ себе си, той е двоенъ. Значи, има едно същество, къмъ което той има отношение. ⁴ това разумно същество иска ти да бѣдешъ абсолютно коректенъ спрямо него. ⁴ всѣка твоя некоректностъ, той веднага я горегира. Не по нѣкакъвъ начинъ, по разуменъ начинъ. Ще дойде съмнѣние, униние, скърбъ, песимизмъ, гладъ, умора и т.н.т. Това сж все начини, възпитателни ^{во} срѣдства, съ които то дѣйствува. То дойде, ти кажешъ: уморихъ се. Туй разумно същество иска да ти каже, че то ще те нахрани. Пойдешъ до нѣкое положение, не можешъ да разрѣшишъ една задача, туй същество казва: можешъ да разрѣшишъ задачата! Та всѣки единъ отъ васъ очаква, вие нѣкой пътъ очаквате да видоиде ^{нѣкоя} помощ отъ нѣкадѣ, не че не вѣрвате абсолютно въ нищо, но все теки имате едно ватрѣшно вѣруе. Кажете: подпушна ми се отъ нѣкадѣ и очаквате да дойде едно спасение.

Но да се повърнемъ къмъ правилата. Какво бѣше числото 2 ? /най-мощното число/. Гѣ какво отношение. Кога е мощната сила, която може да опрѣдѣли числото 2 ? Щомъ числото е 2, това е Любовта. Слѣдователно, мощното въ свѣта, единицата, това число, което съ нищо не може да се замѣни, то е най-силното число, което не може да се огъне съ никого. Само едно число има, което може да огъне единицата, това е числото 2. А пъкъ така поставени 2 съ $\frac{2}{3}$, двѣ може да се повлияе само съ числото 3. Какво прѣдставлява числото 3? Това е отношение. Въ дадения случай само 3. само дѣтето е въ сила да прѣдизвика любовта на майка си. Никое друго същество не е въ сила да прѣдизвика любовта на майка си освѣнъ дѣтето. Ти на единъ търговецъ какъ ще прѣдизвикашъ любовта? - Съ стоката. На майката? - Съ дѣтето. Ти на единъ ученъ човѣкъ, съ какво ще привлечешъ любовта? Съ книгитѣ, съ знание. Но числото 3 въ даденъ случай е онова, което може да прѣдизвика числото 2. Питамъ тогава, по тѣзи разсждения, кое число е по-силно, 2 или 3?

/три/. Защо? /защото огъва най-мощното число -2/. Не, двътъ огъва. Сега остава /~~е~~
единъ въпросъ неразбранъ у васъ, пошеже вие разбирате чисто материалната страна.
Мислите ли, че онази форма, въ която е турено едно дѣте, не това е дѣтето? Че това
дѣте, като стане дѣдо съ мустаки, изгуби своето дѣтинство, стане на 70 години, дѣ
е тогава дѣтето? Двѣтъ огъва. Помнете, че ние имаме число, въ дадения случай
числото 3. не може да ^{остарѣе.} ~~остарѣе~~. Шомъ ~~остарѣе~~ остарѣе, то не е числото 3. то е сѣнка.
Всички нѣща, които остарѣватъ, тѣ сѣ сѣнки на битието. Шомъ известна ваша идея се
промѣни, тя е сѣнка. Да кажемъ, промѣните си вие идеята, убеждениата за нѣкого, това
е сѣнка. Или измѣня се вашия характеръ, това е сѣнка, това сѣ сѣнки. Характерътъ
ви отначалото до края трѣбва да остане единъ и сѣщъ. Кажете ми, какво разбирате
подъ думата: да остане единъ и сѣщъ? Ето какво азъ разбирамъ. Единъ изворъ,
който тече, съ хиляди години водата да остане вѣкога чиста, да не влѣзне нито
едно камъче, или нѣкаква нечистотия ватрѣ. Това значи изворътъ си тече, но не се
измѣнилъ въ качествено отношение, водата му е останала все чиста. Слѣдователно,
вашето сърдце,
вашиятъ умъ, вашата душа прѣзъ хилядитъ години на проявленията си да остане въ
качествено отношение една и сѣща. Това значи - да не се измѣня. Може да се измѣни
въ проявление, но въ качество да се не измѣня; да се проявява, то е друго нѣщо,
не да се измѣня. Да се измѣни, значи, да е влѣзло нѣщо ватрѣ. Азъ искамъ вие да се
проявявате, безъ да сте се измѣнили. Шомъ се измѣните, значи, да е влѣзналъ нѣкой
елементъ по нисшъ отъ васъ. Като кажемъ, че нѣкой се е измѣнилъ, значи, той трѣбва
да се върне въ първоначалното си състояние. Той е въ областта на сѣнкитъ или на
това, което не е реално, или което носи нещастие. Въ такова състояние непрѣменно
ще дойдатъ нещастия. Та по този начинъ ще изучавате онази черта на вашето сърд-
це да се проявява. Да се проявява ~~въ~~ вашето сърдце, вашитъ чувства, безъ да се из-
мѣнятъ; умътъ ви да се проявява безъ да се измѣня. Двѣ нѣща трѣбва да имате:
сърдцето да се проявява безъ да се измѣня и умътъ ви да се проявява безъ да
се измѣни. Кога Н. остава умътъ безъ да се измѣни? /не знае/. Когато човѣкъ не
знае, тогава знае, и когато знае, той не знае.

Сега кои нѣща останаха? Ние какво сте запомнили? Кое е основното,
което остана въ вашия умъ? Въз не искаме вие да разберете цѣлия прѣдметъ, то е
цѣла философия, но въ дадения случай, кое остана на нѣ-цѣното? /никога не може да
ни обича човѣкъ, ако нѣмаме отношение къмъ него/. Та и вие всѣкога трѣбва да
знаете, че онзи, който ви обича, седи по-високо отъ васъ. Не държите ли тази идея
въ ума си, вие никаква обичъ не може да имате. Защото само онзи, който седи по-
високо отъ васъ, той може да ви обича. А ако ние обичаме Бога, въ дадения случай
ние очакваме Богъ да ни люби. Ние обичаме Бога, защото Той седи по-високо отъ
насъ. Да. И като ни е създаде Богъ, туй показва, че Той седи по-високо отъ насъ,

а ние трѣбва да има е любовъ къмъ Него. Защо трѣбва да имаме любовъ къмъ Бога? Защото безъ Любовта на Бога къмъ насъ и ние къмъ Него, ние не можемъ да имаме никакъвъ животъ. И ако ти не обичашъ Бога, ти ще идешъ да обичашъ нѣкое друго. И ще попаднешъ въ една погрѣшка. Всѣки другъ, когото ти можешъ да обичашъ на земята, ти ще попаднешъ въ една погрѣшка, защото той не седи едно съ тебе. И тази е причината, дѣто съвременитѣ хора сѫ нещастни; понеже не вѣрватъ въ онѣзи велики закони, които сѫ въ вѣтрѣ въ природата. Тѣ търсатъ проявлението на Любовта тамъ, дѣто и нѣма.

Въ физиката има единъ законъ. Ако това е една плоскостъ АВ, може ли да се образува нѣкое течение между А и В, ако нѣма никакъвъ наклон /не може/. Не може, значи, едно същество, което е наравно съ тебе, и а твоитѣ разбирания, между него и тебе не могатъ да се образуватъ никакви разбирания, никакви отношения. Ако тий има твоитѣ разбирания и ти неговитѣ, какво прѣдставлявате? Вие ще сте само точката на една права линия; отношение имате вие на едно просто съзнание. Ако то има друго друго разбиране, да; и ако ти имашъ друго разбиране, тогава вие имате двѣ точки на простото съзнание. Тогава образувате по една права линия. Между двѣ точки може да се тегли само една правалиния. Та казвамъ, онова същество което очаквате а ви обича, то седи по-високо отъ васъ. И тогава, ние можемъ да имаме стремежъ къмъ по-високитѣ същества. Какъвъ може да бѣде стремежътъ ни? Стремежътъ на по-високото същество какво е? Същество, което не може да слѣзе при васъ, то не седи по-горѣ отъ васъ. А същество, което може да слѣзне при васъ, то седи винаги по-горѣ отъ васъ, и слиза отъ нѣкъдѣ. А това същество, което седи по-долу отъ васъ, същество, което отдолу може да се качи при васъ, то какво е? Значи, ние въ стремежи си, трѣбва да се качваме нагорѣ. Щомъ се качваме ние къмъ Бога, и Той слиза къмъ насъ. Отношенията сѫ прави. Ако ти не можешъ да се качишъ нагорѣ, тогава не си разбралъ законитѣ. Ако значи, имашъ желание да станешъ силенъ човѣкъ, това е качване нагорѣ. Значи, имашъ нѣкой прѣдстава, имашъ желание да идешъ при едно същество, което знае да си пробива пътъ. Значи, качване нагорѣ, разширяване, развиване. И ако това същество, каквото и да е, вие може да го видите, добръ. Вие може да се доближите до единъ професоръ, но ако вие не сте разположенъ спрямо него, ако вие не вѣрвате въ знанието, може ли да прилови те нѣщо? Може ли да се учите отъ единъ професоръ, въ когото вие не вѣрвате. Вие не вѣрвате въ неговата математика, не вѣрвате въ неговата геометрия. Оже вие му придавате нѣщо въ каквато и да е областъ, даже единъ професоръ, въ когото вие не вѣрвате може да му придадете нѣщо. Сега въпросътъ е другъ. Може да кажете тѣка: дали това, което той ще ме научи е право или не? По отношение на относителния свѣтъ е така, по отношение на абсолютния свѣтъ, ти никога не можешъ да бѣдешъ при единъ професоръ, който не може да те научи. Да вземемъ отношенията къмъ природата. Ако бихте съзнавали

вашиятъ отношения съ природата като къмъ едно разумно същество, конкретно, ако разбирате книгата, тя непременно ще ви отговори. Но понеже нямате тѣзи конкретни отношения, нямате едно разумно разбиране, вие гледате на нея външно, като на разхвърлени предмети и казвате: нищо не мога да науча. Погледнете природата, виждате нѣкой предметъ, често отъ мене слушате да говоря за разумната природа, но специфично какъ ^{съществува} седи разумността, на кое мѣсто вие не знаете. Да обясна на вашъ езикъ. Имамъ единъ инструментъ, цигулка, като си туря единия прѣстъ и потегля лака, дѣ е разумната страна на цигулката? Да вземемъ този прѣстъ, тамъ дѣто се издава тона, тамъ е разумната страна. Може да се обяснява, че въздуха се е раздвигилъ, прездинилъ, то е другъ въпросъ. Но тамъ дѣто е стѣпилъ прѣстътъ ми, въ каквата и да е позиция, туи мѣсто е разумното. Като се мѣсти рѣката ми по рѣчката, тя е изчислила своята разумность. Ако вие вървите и свирите нѣкой ноти, гдѣ седи разумността на нотитѣ. Имате единъ композиторъ; гдѣ седи разумността на неговото съчинение? Тази нота, която можете да изпълнете даленъ случай, тамъ седи разумността. Да кажемъ вие сте музикантъ, това може да разберете, Знаете ли нѣщо отъ музиката? Да кажемъ нѣкой вземе, че изпълне туи, което вие сте написали. Васъ вие приятно. Имате единъ пѣвецъ. Този пѣвецъ може да ви даде нѣщо по знанието по музика. Защо друго яче, да гледате само ноти, това ни е никакво знание, но това сѣ само теории.

Та и въ живота не е онова, което вие знаете, кое тогава? Казватъ; той знае. Има нѣщо по важно отъ знанието. Не което знаешъ, да каже нѣкой отъ васъ, какво. /което мога да направя. Дѣто може да се твори/. Още нѣщо. Събиратъ се двама философи, единиятъ казва: азъ всичко мога да направя. А другия казва: азъ отъ нищо мога да направя една кокошка. Третиятъ философъ пъкъ, казва: азъ пъкъ мога да изямъ тази кокошка! Питамъ тогава, който прави кокошката ли се ползува, или който я яде? /който я яде/. Разбира се. Искамъ да ви кажа, онова което ние възприемаме и реализираме ни даде сили въ насъ, да подигне ума ни, волята ни, и ни даде едно разширение да бъдемъ силни въ свѣта. Въ това да направимъ доброто въ свѣта, този човѣкъ наричаме ученъ. Защото така, знанието, приложението иматъ смисълъ. Но ако ти не можешъ да изядешъ кокошката, тя само ти крѣпка, и не ти даде яйца, това ние знание. Ако ядешъ яйца, тогава ти не си пъленъ вегетарианецъ. Искамъ да очиста съ съзнанието ви. Азъ искамъ да ви дамъ една ясна прѣдстава, вие всички имате за любовта, какви ли не разбирания. Сега вашата любовъ е била облечена така, съ хубави копринени рокли, панделки, шапки, носъ лачени обувца, съ диаманти, прѣстени, всичко това, но сте толкова сухи като кукя, не можете да ядете, и постоянно по 10 доктори влизатъ, и вие все сте хилави. Питамъ тогава, какво ви ползуватъ всичкитѣ ваши копринени дрехи? Че ти всѣки денъ като се безпокоишъ, нѣкой лѣкаръ влизалъ въ дома ви. Нѣкои отъ васъ носите парабели, и казвате: знаешъ ли азъ какво мога да направя?

Е какво ще направимъ съ единъ парабелъ? Ще теглимъ коршума. Пък азъ зная да хва-
щамъ коршумитъ. Той гръмне, азъ хвана коршума и му го върна на главата. Той шестъ
пати като гръмне, и азъ все му върна коршумитъ, и най послѣ той каже: изпразнихъ
си парабела. Всеки денъ нашитъ парабели се изпразватъ, и природата все ги връща
назадъ. Най послѣ тя дойде, хване го за рѣцѣтъ, краката, нѣкой пѣтъ те хване за
ушитъ, и казва: слушай! азъ не зная дали вашитъ майки не са ви разтърсвали за уши-
тъ. Майката ще каже: на майка парабелъ се не хвѣля, не се пока на! Или всеки човѣкъ
който е неблагодаренъ отъ живота, който има въ себе си, той вече си е извадилъ
парабела, нищо по вече! Ти можешъ да извадишъ парабела си. Но помисли, теоята майка
коршуми не хващатъ.

Сега основната мисль. Сега азъ ви обръщамъ внимание, за онова велико
то у васъ; за него ви говоря. Нѣкой отъ васъ ще каже: ние какво сме? вие сте това,
къмъ което се стремите! Туй къмъ което си се стремишъ, това си ти! Туй което ~~се~~
стреми къмъ него, това не си ти. Ще кажете: какъ може да бѣдѣе това? азъ да ви
обясня. Еи е се качвате въ трена, тургате вагища, запалате и движите се вашия тренъ
Тренътъ за какво се стреми, каква цѣль има трена? Защо бѣга той? Кажете, има ли
трена нѣкоя цѣль? Каква цѣль има машината? Машината се стреми, но вие сте въ трена
Това, къмъ което ти се стремишъ, то е реалното, а другото е само срдство; машината
като иде тамъ, ще се спре, но ти ще излѣзнешъ и пакъ ще се върнешъ назадъ. Значи,
реалното е това, което има съзнание, машината не е реална, тя е срдство само. На
машината е безразлично, дали е дошла на врѣме или не, за нея е все едно и сѣщо.
Но ти, разумното същество, за тебе не е едно и сѣщо. Та казвамъ, въ васъ има едно
същество, което е като машината. За него ни 5 пари не давамъ, но за васъ важи, да-
ли ще пристигнете или не на врѣме. Вие въ трена все изваждате часовника си и
гледате, когато машината не изважда никакъвъ часовникъ.

Та казвамъ, това реалното съзнание въ васъ, което се стреми къмъ Бога,
то е реалното, а всичкитъ други промѣни, които ставатъ у васъ, тѣ са срдства,
които трѣбва да се използватъ. Така трѣбва да гледате на тия срдства, тѣ трѣбва
да се използватъ. За насъ важи трена да пристигне на врѣме да се реализира цѣль
та, която ние гонимъ. Онзи, който казва, че може и безъ това, той не разбира. Гочни
трѣбва да бденъ, на врѣме. Тогава вече имашъ отношение къмъ разумното въ свѣта.
И тогава можешъ да реализирашъ онова, което искашъ. Сега да ви дамъ една задача.
Кой отъ васъ може да изпие 10 кила вода? въ единъ часъ отгорѣ? Който може да из-
пие единъ гюмъ отъ 10 кила, каквото иска отъ менъ, азъ ще му дамъ, но който не мо-
же да изпие, нищо не давамъ. И много пати вашитъ желания са подобни, както моето
казване. Вие много пати искате отъ мене подобни нѣща като 10-тъ кила вода. 10 ки-
ла да изпие въ 10 дена или въ 3,4 може, но да изпие 10 кила въ единъ часъ мо-
жете ли? Едно буре донасятъ вода, но едно буре не можешъ да изпиешъ. Значи, това,
което човѣкъ може отвѣнка да направи, отватрѣ не може да направи. Та ще поставите
нѣщата точно,

1 28

не че не е възможно, можем да изпием водата, но въ относителното знание ние правим една погрешка. Въ дадения моментъ ние поставяме една цѣль несъвмѣстима съ нашия стремежъ или искаме едно желание несъвмѣстимо.

Основната идея тогава. 10 кила вода не се пие въ единъ часъ отгорѣ. Колко се изпива? На единъ човѣкъ, който тежи 10,70 килгр колко вода му се пада? На него му се пада 100 ^{грама} ~~килгр.~~ вода. Понеже да пиешъ вода, то спада къмъ ^{та} числата на ангелитѣ. Ти нѣмашъ право да пиешъ повече вода отъ 100 ^{грама} ~~килгр.~~ Ти си жеденъ, пий сто грама, пакъ ожеднеешъ, пакъ ста грама. Пиешъ ли повече, ти ще имашъ лоши резултати. Историиятъ пътъ ако кажа по сто грама, нали можете да изпиете всички. Има ли нѣкой, който да не може да изпие. Стотѣ грама са възможни, не само за васъ но и малкитѣ дѣца могатъ да изпиятъ. Разумното е възможно за всички! А неразумното е възможно само за малцина. Сто грама вода всѣки може да изпие. А 10 килгр. вода не всѣки може да изпие. На единъ слонъ 10 гилгр. вода стигатъ ли му? Азъ съмъ виждалъ, даже и на конъ толкова не стига. Колко пиятъ конетѣ. Тѣ пиятъ по двѣ кофи. Единъ биволъ пие ~~по~~ 25 килгр. но си е биволъ. А човѣкъ може да изпие въ единъ моментъ сто грама. / Но човѣкътъ е разумното употреблѣние / на нѣщата.

Разумното употреблѣние на нѣщата всѣкога произвежда по-голѣми резултати отколкото неразумното употреблѣние.

Тайна молита.

7.20.ч.с.